HebrewBooks.org ©Mozna Publishers. No commercial use allowed.

אע"ג דאיכא דדמיא לה חשיב (ו). והא דלא חשיב שונבו ומדקדק[א] לפי [ב] שהם לגמרי בכלל מיסך ואורג ולא חשיב נמי מנפץ אע"ג שבמשכן היו מנפצין פשתן לעשות יריעות ושאר בגדים משום דהיינו דם ממש אלא שזה בתבואה וזה בפשתן אבל זורה וברר ומרקד הם שלשה דברים[ב]: **שכן עני אוכל פתו בלא כתישה.**

ולא"ת מ"מ ליחשיב[ג] כתישה סממנין דהוה במשכן ואע"ג דעני אוכל פתו בלא כתישה לענין סממנים מלאכה משובחת היא ואומר ר"י דלאו דוקא[ד] אוכל פתו[ה] אלא ה"ה דעני נותנ בסממנים בלא כתישה[ו] ולא"ת [ז]מרקד נמי לא ליתי שכן עני אוכל פתו בעיסה בלוסה כדאמר בסוף פרקין ויש לומר[ח] דרוב עניים אין אוכלין בלא הרקדה אלא שלענין אלה מלטרפין הסודין דקיינן ביה מלחם האדם כיון דיש עניים שאוכלים בעיסה בלוסה[ט] ור"ת פירש בע"א[י] ולא נתייחד לר"י[יא] **היו לפניו שני מיני אוכלין גרס'.**

וכן פירש ר"ח דבאוכל מתוך אוכל [יב]שייכא בזירה שבורר אותו שאינו חפץ לאכול מתוך אותו שרוצה לאכול [יג]לאותו שאינו חפץ בו חשיב פסולת לגבי אותו שחפץ לאכול וכן משמע בירושלמי דגרס הבורר אוכלים מתוך אוכלים חזקיה אמר כו'[יד] **בורר ומניח.**[טו] פי' לצורך אחריס: **וכי מותר לאפות פחות מכשיעור.** והממתן[טז] ס"ל דפחות מכשיעור הוי דרך אכילה[יז]:

מתקיף לה רב המנונא מידי קנון ותמחוי קתני. פי' הקונטר' דה"ל הוה מלי למיפרך מידי נפה וכברה קתני וקשה לר"י [יח]מאי קמשני רב המנונא לדידיה[יט] נמי תקשה מידי [אוכל] מתוך פסולת קתני[כ] ועוד בסמוך[כא] פירש הקונטרס והתניא חייב דהיינו הך[כב] דהכא ומשני דבנפה וכברה מיירי והיכי משני הכא[כג] מידי נפה וכברה קתני ונראה לרבינו יצחק דלזוקא מקנון ותמחוי פריך וה"פ מידי קנון ותמחוי קתני[כד] כיון דנחת לפרושי דיני בזירה בדיל מותר ובנפה וכברה חייב חטאת לא היה לו להניח מלשנות[כה] קנון ותמחוי דפטור אבל אסור: **בורר ואוכל אוכל מתוך פסולת.** משמע דאוכל מתוך פסולת אין דרך בזירה בכך וקשה דבריש פרק תולין (לקמן קלא.) אמרי'[כו] מה דלכו (כז) שלא בורר בורר אוכל מתוך פסולת[כז] וי"ל דהתם בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך בזירה דהתם במשמר אייריי[כח] וקשה לרשב"א דתנן בפ"ק דבילה (דף יד:) הבורר קטניות בי"ט ב"ש אומרים בורר אוכל ואוכל וב"ה אומרים בורר כדרכו ואמר בגמרא בד"א בשהאוכל מרובה על הפסולת אבל פסולת מרובה על האוכל ד"ה נוטל את האוכל ומניח את הפסולת ואי בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך בזירה היכי שרי לב"ש הא אינהו אסרי לברר כדרכו וי"ע שם: **והתניא חייב.** פי' בקונטרס דהיינו בזריית דלעיל[כט] וקשה לר"י דלמאי דמוקמינן לה בנפה וכברה משמע דוקא לבו ביום אסור אבל[ל] לאלתר אפי' בנפה וכברה שרי[לא] ובפ"ק דבילה (גס זה שם.) משמע דבנפה וכברה אסור בכל ענין דתנן ב"ה אומרים בורר כדרכו בקנון ותמחוי אבל לא בנפה ובכברה ולא מפליג בין לאלתר לבו ביום ועוד לכאורה לעולא דלעיל הוי בורר לבו ביום כמו לאלתר לאביי וא"כ שרי לעולא בנפה וכברה אפי' לבו ביום ולמתני' דבילה אסר לכל הפחות לבו ביום ונראה לר"י דבריית' דלעיל אייריי בבורר ביד[לב] והכא[לג] דמוקמי לה בנפה וכברה בריית' אחריתי' היא[לד] ואפי' לאלתר חייב חטאת[לה] וכן משמע מתוך פירוש ר"ח דפירש שיש ג' דיינין בבורר לאלתר **דביד מותר לכתחלה**[לו] בקנון ותמחוי פטור אבל אסור[לז] בנפה וכברה חייב חטאת[לח]: **ולא אי משום דקסבר אוכל מתוך פסולת אסור.** פי' לא ידענא מה שלא בזירה תחלה קודם שהביאם לפניהם אבל אין לפרש מה שלא בזירה בשעה שהיא בזירה דא"כ מאי קאמר אי משום דקסבר אוכל מתוך פסולת אסור דהא לכ"ע שרינן אוכל מתוך פסולת לאלתר:

אע"ג דאיכא דדמיא לה חשיב (ו). והא דלא חשיב שונבו ומדקדק[א] לפי [ב] שהם לגמרי בכלל מיסך ואורג ולא חשיב נמי מנפץ אע"ג שבמשכן היו מנפצין פשתן לעשות יריעות ושאר בגדים משום דהיינו דם ממש אלא שזה בתבואה וזה בפשתן אבל זורה וברר ומרקד הם שלשה דברים[ב]: **שכן עני אוכל פתו בלא כתישה.**

ולא"ת מ"מ ליחשיב[ג] כתישה סממנין דהוה במשכן ואע"ג דעני אוכל פתו בלא כתישה לענין סממנים מלאכה משובחת היא ואומר ר"י דלאו דוקא[ד] אוכל פתו[ה] אלא ה"ה דעני נותנ בסממנים בלא כתישה[ו] ולא"ת [ז]מרקד נמי לא ליתי שכן עני אוכל פתו בעיסה בלוסה כדאמר בסוף פרקין ויש לומר[ח] דרוב עניים אין אוכלין בלא הרקדה אלא שלענין אלה מלטרפין הסודין דקיינן ביה מלחם האדם כיון דיש עניים שאוכלים בעיסה בלוסה[ט] ור"ת פירש בע"א[י] ולא נתייחד לר"י[יא] **היו לפניו שני מיני אוכלין גרס'.**

וכן פירש ר"ח דבאוכל מתוך אוכל [יב]שייכא בזירה שבורר אותו שאינו חפץ לאכול מתוך אותו שרוצה לאכול [יג]לאותו שאינו חפץ בו חשיב פסולת לגבי אותו שחפץ לאכול וכן משמע בירושלמי דגרס הבורר אוכלים מתוך אוכלים חזקיה אמר כו'[יד] **בורר ומניח.**[טו] פי' לצורך אחריס: **וכי מותר לאפות פחות מכשיעור.** והממתן[טז] ס"ל דפחות מכשיעור הוי דרך אכילה[יז]:

מתקיף לה רב המנונא מידי קנון ותמחוי קתני. פי' הקונטר' דה"ל הוה מלי למיפרך מידי נפה וכברה קתני וקשה לר"י [יח]מאי קמשני רב המנונא לדידיה[יט] נמי תקשה מידי [אוכל] מתוך פסולת קתני[כ] ועוד בסמוך[כא] פירש הקונטרס והתניא חייב דהיינו הך[כב] דהכא ומשני דבנפה וכברה מיירי והיכי משני הכא[כג] מידי נפה וכברה קתני ונראה לרבינו יצחק דלזוקא מקנון ותמחוי פריך וה"פ מידי קנון ותמחוי קתני[כד] כיון דנחת לפרושי דיני בזירה בדיל מותר ובנפה וכברה חייב חטאת לא היה לו להניח מלשנות[כה] קנון ותמחוי דפטור אבל אסור: **בורר ואוכל אוכל מתוך פסולת.** משמע דאוכל מתוך פסולת אין דרך בזירה בכך וקשה דבריש פרק תולין (לקמן קלא.) אמרי'[כו] מה דלכו (כז) שלא בורר בורר אוכל מתוך פסולת[כז] וי"ל דהתם בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך בזירה דהתם במשמר אייריי[כח] וקשה לרשב"א דתנן בפ"ק דבילה (דף יד:) הבורר קטניות בי"ט ב"ש אומרים בורר אוכל ואוכל וב"ה אומרים בורר כדרכו ואמר בגמרא בד"א בשהאוכל מרובה על הפסולת אבל פסולת מרובה על האוכל ד"ה נוטל את האוכל ומניח את הפסולת ואי בפסולת מרובה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך בזירה היכי שרי לב"ש הא אינהו אסרי לברר כדרכו וי"ע שם: **והתניא חייב.** פי' בקונטרס דהיינו בזריית דלעיל[כט] וקשה לר"י דלמאי דמוקמינן לה בנפה וכברה משמע דוקא לבו ביום אסור אבל[ל] לאלתר אפי' בנפה וכברה שרי[לא] ובפ"ק דבילה (גס זה שם.) משמע דבנפה וכברה אסור בכל ענין דתנן ב"ה אומרים בורר כדרכו בקנון ותמחוי אבל לא בנפה ובכברה ולא מפליג בין לאלתר לבו ביום ועוד לכאורה לעולא דלעיל הוי בורר לבו ביום כמו לאלתר לאביי וא"כ שרי לעולא בנפה וכברה אפי' לבו ביום ולמתני' דבילה אסר לכל הפחות לבו ביום ונראה לר"י דבריית' דלעיל אייריי בבורר ביד[לב] והכא[לג] דמוקמי לה בנפה וכברה בריית' אחריתי' היא[לד] ואפי' לאלתר חייב חטאת[לה] וכן משמע מתוך פירוש ר"ח דפירש שיש ג' דיינין בבורר לאלתר **דביד מותר לכתחלה**[לו] בקנון ותמחוי פטור אבל אסור[לז] בנפה וכברה חייב חטאת[לח]: **ולא אי משום דקסבר אוכל מתוך פסולת אסור.** פי' לא ידענא מה שלא בזירה תחלה קודם שהביאם לפניהם אבל אין לפרש מה שלא בזירה בשעה שהיא בזירה דא"כ מאי קאמר אי משום דקסבר אוכל מתוך פסולת אסור דהא לכ"ע שרינן אוכל מתוך פסולת לאלתר:

דשלקי

דשלקי

המי

המי

מרעש. ריטב"ש. כט. בתירוצה דאביי ולבו ביום לא יבורר ואם בירר נעשה כבורר לאוצר וחייב חטאת, ואי הא דרב אשי בבורר ואוכל לאלתר מותר לכתחלה הוא וליכא פטור אבל אסור. תמצ"ן. [ועי' מסר"ש]. ל. ריש"א ההייא בריית' דקא שריא. מי' הכ"ר. לא. דהא אביי לא מפליג בין רישא וסיפא אלא בין לאלתר ולבו ביום. מי' הכ"ר. לב. דוקא. מוס' הכ"ש. לג. דפריך וכו' והא תניא חייב. מוס' הכ"ש. לד. דמתניא הכי היו לפניו מיני אוכלין ובירר ואכל ובירר והניח חייב מדקאמר בירר ואכל משמע אפילו לאלתר, ומשנינן דההיא בנפה וכברה. מי' הכ"ר. לה. וכי קאמר רב אשי פטור אבל אסור דהיינו בקנון ובתמחוי ולאלתר, ובריית' דקתני לעיל מותר איירי ביד. מי' הכ"ר. לו. והיינו הך בריית' דלעיל. מי' הכ"ר. לז. והיינו דרב אשי. מי' הכ"ר. לח. והיינו הך בריית' בתריית' דקתני חייב. מי' הכ"ר.

ו) עי' בגמ' כאן ולעיל מ"ט ע"ב בתוס' וי"ע. ז) מכאן ועד סוף הענין הוסף בא"ז בשם רבינו.

אע"ג דאיכא דדמיא לה חשיב. אחריתי בהדה דדמיא לה משביחנו לתרוויהו כאבות ואע"ג דחדא מינהו: **ולישבוק נמי כוסם.** חטין במכתשת להסיר קליפתן דהוה בתקדש בסממנין אלא לאו משום דדמיא לדש לא חשיב לה דהא נמי מיפרקא מלבוש היא: **שכן עני אוכל פתו בלא כתישה.** לכך אע"ג דהוה במקדש ואבד מלאכה היא כיון דתנא ליה דש לא תנא לה וזורה וברר ומרקד סידורא דפת מינהו וכיון דהוו במקדש והכא אתחיל בסידורא דפת מינהו כדתמרינן [ע"ב] גבי חופה דה"ל למתני מבשל ולא חופה דלא הוה במקדש אלא משום סדורא דפת נקט ואתא הוא ואוכל בפת כמבשל בסממנין אבל כתישה עשירים הוא דלתתי וכתשי לעשות סלת נקיה אבל עניים לא טרחי הלכך לא תנא לה ומיהו ודאי אב מלאכה היא ובכלל דש היא: **רבי היא.** דליף לקמן בפרק הזורק (דף לז:) דברים הבדרים אלה הדברים למגיינא: **וליפוק חדא מהנך.** או זורה או ברר או מרקד דהוו חדא ליפוק מיניהו חדא וליתני הך דהכי עדיף למיתני תרתי מהא ותרתי מהא מלמיתני ולמיכפל תלתא זימני בחדא ולכא חדא דלא כפיל ביה מידי: **היו לפניו מיני אוכלין גרס'.** ול"ג שני: **ולא יברור.** לקמיה פריך מאי קאמר בריש תנא בורר והדר תנא לא יברור: **ומחר.** לצורך מחר: **וכי מותר לאפות ובשל לו ביום.** וה"א אב מלאכה היא כיון דאמרת פחות מכשיעור. פחות מכגרוגרת: **וכי מותר לאפות פחות מכשיעור.** נהי דאיכא חטאת ליכא איסורא מיהא איכא דקיימא לן חצי שיעור אסור מן התורה בפרק בתרא דיומא (דף עד.) והיכי קתני בורר לכתחלה: **בקנון.** כלי עץ שעושין כעין ליגור רחב מלאכריו וקצר מלפניו ובעלי מטבע עושים אותו והבורר בו קטנית נותן קטנית במקום הרחב ומנענעו והקטנית מפני שהוא סגלגל מתגלגל ויורד דרך פיו הקצר והפסולת נשאר בכלי: **פטור אבל אסור.** מותר לכתחלה לא הוי דדמי לבזירה וחייב חטאת לא הוי דכלאחר יד הוא דעיקר בזירה בנפה וכברה אבל ביד לא דמי לבורר כלל: **מידי קנון ותמחוי קתני.** ה"ל נמי דפריך מידי נפה וכברה קתני אלא חדא מיניהו נקט: **אוכל מתוך הפסולת.** לא דרך בזירה היא: **וברר ומניח נאלתר.** לאכול לאלתר שאין זה דרך בוררין: **נאומר.** להגיע: **נחמני.** אבי: **והתניא.** לעיל חייב ואי בבורר ומניח לאלתר מותר לכתחלה הוא ופטור אבל אסור ליכא: **שבשה דרב ביבי הוא.** הגיע יומו להיות עומד ומשמש על התלמידים: **ושדא קמייהו.** אוכל מתוך העלין ונתן לפני כל אחד ואחד אלא שטחן והם נוטלים ואוכלים ובשטוח זה נפרס האוכל מאליו: **הבורר פורמוסין.** לאחר שנלקן הוא בורר אוכל מתוך הקליפה:

לט א ב מיי' פ"ח מהל' שבת הלכה יב סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שיט סעיף ח:

מ ג מיי' שם הלכה יג טוש"ע שם סעיף ד:

מא ד מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף ח ב:

מב ה מיי' שם הלכה יג טוש"ע שם סעיף ג:

מג ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף ה:

מוסף תוספות

א. דלקמן בפרקין (עה:). תוס' הכ"ש. ב. [ו]כל אחת עומדת בפני עצמה דזורה לבירור הנפר ובורר ליטול הצרורות ומרקד ליטול המורסן, וכדפירש"י ד"ל (להלן עה: ד"ה הרי), אי נמי כדפירש"י ד"ל (לעיל בע"א בריש מתני') שזה ברוח וזה ביד וזה בכלי. ריטב"ש. ג. כותש משום. תוס' הכ"ש. ד. נקט שכן עני. תוס' הכ"ש. ה. בלא כתישה. תוס' הכ"ש. ו. ואע"ג דבמשכן עבוד כתישה דאין עניות במקום עשירות, מ"מ לא חשיב אב אלא מה שעני ועשיר רגילין לעשות. תוס' הכ"ש. ז. א"כ. תוס' הכ"ש. ח. דלא דמי עני דהכא לעני דהתם. מי' הכ"ר. ט. אבל לענין כתישה רוב עניים אוכלים בלא כתישה אפי' אותם שאינם אוכלים בלא הרקדה. תוס' הכ"ש. ואינו כותש אלא מי שהוא מפונק ביותר. מי' הכ"ר. י. כתוס' הכ"ש מוצא פירוש. יא. עי' מי' הרמב"ן. יב. נמי. תוס' הכ"ש. יג. והא דקאמר לקמן בורר אוכל מתוך פסולת [היינו]. ריטב"ש. יד. [אבל] גירסת רש"י ז"ל היו לפניו מיני אוכלין, ולא גריס שני מיני אוכלין, דהכא בבורר אוכל מתוך פסולת הוא בדאיתא לקמן ולא בבורר אוכל מתוך אוכל. ריטב"ש. [וע' פנ"י וזפ"ש]. טו. כיון דתרוייהו לבו ביום היינו בורר ואוכל היינו בורר ומניח, י"ל בורר ואוכל הוא עצמו בו ביום, בורר ומניח. ריטב"ש. טז. דנאדי מאוקימתיה דעולא משום מאי דאתקיף עליה ר"ח וכי מותר לאפות לבו ביום, היכי לא אסיק אדעתיה דאאוקימתא דליה מצינן לפרוכי נמי כי האי פירכא וכדאתקיף רב יוסף לרב חסדא, י"ל דהוה. מי' הכ"ר. [ועי' מהכס"מ]. יז. [ו]אין עליו שם בזירה כלל אלא כמכשיר ומתקן אכילתו. ריטב"ש. ורב יוסף לא ניחא ליה בהכי משום דדרך בזירה נמי בהך הוא, שכל הבורר קימעא קימעא הוא בורר עד שמצטרף לחשבון גדול. מי' הכ"ר. יח. דא"כ. תוס' הכ"ש. יט. גופיה. תוס' הכ"ש. כ. וכדאתקיף ליה אביי. ריטב"ש. כא. דפריך לרב אשי והא תניא חייב. תוס' הכ"ש. כב. בריית'א. תוס' הכ"ש. כג. תקשי ליה. תוס' הכ"ש. כד. דלא היה לו לתנא לדלא כל דין קנון ותמחוי. תוס' הכ"ש. כה. דין שביין שניהם ההיינו. תוס' הכ"ש. כו. משמר חייב משום בורר. ריטב"ש. כז. אף זה וכו'. משמע שדרך בזירה היינו אוכל מתוך פסולת. ריטב"ש. כח. כי כן דרך ליטול ביד מה שהוא יותר

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אע"ג וכו' לפי שהם לגמרי בכלל מיסך. עי' לקמן דף עב ע"ב בהש"ס ד"ה שונבו:

מוסף רש"י

שפיר אמר נחמני. גלאה בעיני דעל שם שרצה בר נחמני גילו אביי בגימו ולמדו תורה שהיה יתום, הגיאו את שם אביו נחמני, דבר פחות הוא דבר בר נחמני (גיטין לד:).

רבינו חננאל

ואינה מחוברת, ואינה כגון קליפה שצריכה פירוק, או כגון עפרורית שצריך ניפוץ, אלא מעורבת בלבד. וכן אם נטל בידו אדם תבואה בתיבנה ובפסולת שיש בה וניפח בה ברוח פיו ובירר, חשוב הוא כזורה. פירוש בורר, נוטל פסולת מבין האוכל ומשליכה או נוטל האוכל ומניח הפסולת. מרקד, שמטיל את האוכל והפסולת בכברה [אם הפסולת כמין עפרורית הוא יוצא מכבכה] ונשאר(ת) האוכל, ואם האוכל דק והפסולת עבה כמין תבן, יוצא האוכל ונשארת הפסולת בכברה. וביון דאסיקנא כי הזורה והבורר והמרקד כולן מעין מלאכה אחת הן, מפריש הפסולת מן האוכל. ומשום דהוו במשכן הוו להו תלתא וחייב על כל אחת ואחת. ואקשינן ונחשוב נמי כותש שהוא מסיר קליפת החיטין מעליהן לטחון אותם להוציא סולת, כגון כותש לעשות דייסא או טיסני, והנה גם זה מפריש פסולת מן האוכל הוא. ומשני אביי שכן עני אוכל פתו בלא כתישה, כלומר כל בני אדם טוחנין בחיטין שלהן סלת, הנה דרך העניים לבורר ולטחון ולעשות עיסה בלוסה ואין אוכלין סלת, לפיכך אין צריכין כתישה. ואע"פ דכתישה מלאכה היא, דהא לגבי יו"ש גרסינן [ביצה יד.] אין כותשין במכתשת, אע"פ שמותר ביו"ט אוכל נפש, וכ"ש בשבת. אמר אביי האי דלא חשיב לה בהדי אבות, משום דלא חשיבא שלא כל אדם אוכל בכתישה כמו שאמרנו, לפיכך אינה אלא כתולדות דמיא. **רבא** אמר אמאי לא חשיב לכותש בהדייהו, משום דמתניתין ר' (חייא) [הוא] דאמר קבלה היא בידינו אבות מלאכות [ארבעים] חסר אחת כנגד (ו)עבודת המשכן, (ור' מ' חסר אחת שנה) וכבר פירשנו להא דר' בבמה טומנין [מט:] כי המלאכות הללו מן המשכן למדתן. ואי חשיב כותש בהדייהו הוי להו מ' שלמות, ור' מ' חסר אחת שנה, לפיכך לא תנא כותש בהדייהו. ואקשינן ולישוף חדא מיניהו ונישוף כותש. ואסיקנא אלא מחוורתא כדאביי. ת"ר היו לפניו ב' מיני אוכלין בורר ואוכל בורר ומניח. ולא יבורר ולא בירר חייב חטאת. ומתמה מאי קאמר, [אמר] עולא הכי קאמר כדי לאוכלו בו ביום כו'. ודחאה רב חסדא ואמר [וכי מותר] לאפות ולבשל בו ביום כו'. ופרשה אביי בורר ואוכל לאלתר בורר ומניח לאלתר, נשלא לאלתר לא יבורר, ואם בירר נעשה כבורר לאוצר וחייב חטאת. ולאלתר דאמר אביי, כל זמן שיושב על השולחן ואוכל, דגרסינן בתלמוד א"י ברר אוכלין מתוך אוכלין, חזקיה אמר חייב ר' יוחנן אמר פטור. מתניתא פליגא על חזקיה דאמר בורר ואוכל בורר ומניח על השולחן. רבין בר חייא אמר תפתר שנחיו אורחין אוכלין ראשונה ראשונה. היו **לפניו ב' מיני אוכלין בורר ואוכל בורר ומניח,** רב אשי מתני חייב. ואוקימנא להא דרב אשי בבורר בנפה או בכברה חייב חטאת, בקנון ובתמחוי פטור, וכל פטורי דשבת פטור אבל אסור נינהו, וקי"ל כרב אשי דבתראה הוא. **והא** דאמר חזקיה הבורר תורמוסין מתוך פסולת שלהן חייב, הלכתא היא, דהא מקשינן ופרקינן לפרושי שמעתיה, דאמרינן לימא קסבר חזקיה אוכל מתוך פסולת אסור, ושנינן שאני תורמסין דשלקי דאביי דשרי וכדאביי דשרי לאלתר, כי היכי דלא תקשי חדא אחבראתה, וכבר פירשנוהו. השמועה סלקא [נ"א: וכבר פירשנו דסלקא זו השמועה] כאביי וכרב אשי וכחזקיה. שמעינן מדברי שלשתן כי בורר ואוכל ביד בורר ומניח ביד שרי. ולאו כל היכא דבעי שרי, אלא ברירת אוכל מתוך פסולת אבל בקנון ובתמחוי לא ואם בירר פטור אבל אסור. ובנפה ובכברה דברי הכל אסור, ואם בירר נעשה כמי שבירר לאוצר, בשוגג חייב חטאת. **ואע"פ דגרסינן** [גיטין כז כח] לענין מי שאבד לו גט, אם מצאו לאלתר כשר. ואמרינן היכי דמי לאלתר, י"א כל שלא

ח) עי' בגמ' כאן ולעיל מ"ט ע"ב בתוס' וי"ע. ט) מכאן ועד סוף הענין הוסף בא"ז בשם רבינו.